

Болярите наведоха глава. В гърдите им кипеше безсилен гняв. Не Пред ясната мисъл на самодржеца те не можеха да имат никога право. И все пак те ^{му} се ~~се~~ смятаха за отстъпили. Не! За тия неща не се мислеше много.

Нима ^{му} Комнен не се излагаше на опасност, като откриваше гърба си откъм българска страна? Но той вярваше в своята щастлива звезда. Или ще успее, или ще изгуби. И винаги печелеше.

Отново прозвуча гласът на царя.

— Така ли е, Радуле?

Великият стратор отправи предан взор към царя си.

— Твоя воля, царство~~т~~у ти!

Щом войската беше с Асена, какво можеха да сторят недоволните боляри?

Архимандрит Иоаким се отправи към Асена. Благослови го и каза с ясен и твърд глас:

— Нека Бог закриля светлия самодржец и насочва волята му за доброто на страната и всички нас. Амин.

И управата бе с него.

Когато другите си отидоха, Александър отиде при ~~нея~~ братя си и каза:

— Пази се от тях. Струва ми се, че се връщат времената на Иванко и Манастир. А знаеш, че измяната и ножът са идвали винаги от тях.

Иоан Асен се усмихна.

— От смърт и измяна не се боя. Оставах ти, остава Петър. Страшно е когато на престола седят некадърници като Борил. То е най-лошото. Да ни пази Бог от това. Останалото — всички ни, рано или късно, все едно ни чака. Нека поне бъдем готови, с чисто и неопетнено чело, да приемем Божията милост да ни прибере при себе си.